

Τρία ποιήματα του Ζακ Πρεβέρ

Ενα ωραίο πρωινό

Δεν φοβόταν κανέναν
Δεν φοβόταν τίποτα
Αλλά ένα ωραίο πρωινό
Νομίζει πως βλέπει κάτι
Αλλά λέει δεν είναι τίποτα
Και είχε δίκαιο
Με το μυαλό του χωρίς καθόλου
Ν' αμφιβάλλει
Δεν ήταν τίποτα
Αλλά το πρωί, το ίδιο πρωί
Νομίζει πως κάποιον ακούει
Και άνοιξε την πόρτα
Και την ξανάκλεισε λέγοντας
Κανέναν
Και είχε δίκαιο
Με το μυαλό του χωρίς καθόλου
Ν' αμφιβάλλει
Δεν ήταν κανένας
Μα ξαφνικά άρχισε να φοβάται
Και κατάλαβε πως ήτανε μόνος
Αλλά όχι εντελώς μόνος
Κι ήταν εκείνη τη στιγμή που είδε
Μπροστά του
Με σάρκα και οστά το Τίποτα

Μετάφραση : Ιωάννα Αβραμίδου

Ο κακός μαθητής

Λέει όχι με το κεφάλι
Μα λέει ναι με την καρδιά
Λέει ναι σε όσους αγαπάει
Λέει όχι στον καθηγητή
Είναι όρθιος
Τον ρωτούν
Και όλα τα προβλήματα έχουν δοθεί
Ξαφνικά τον πιάνουν ακατάσχετα γέλια
Και τα σβήνει όλα
Τα ψηφία και τις λέξεις
Τις ημερομηνίες και τα ονόματα
Τις φράσεις και τους γρίφους
Και παρά τις φοβέρες του καθηγητή
Κάτω από τα γιουχαΐσματα των καλών μαθητών
Με κιμωλίες όλων των χρωμάτων
Πάνω στον μαυροπίνακα της δυστυχίας
Ζωγραφίζει το πρόσωπο της ευτυχίας.

Ζακ Πρεβέρ, Κουβέντες, μτφρ. Μιχάλης Μειμάρης

Όταν...

Όταν τρώει το λιονταράκι
η λιονταρίνα ξανανιώνει
Όταν η φωτιά ζητά το μερτικό της
η γη κοκκινίζει
Όταν ο θάνατος μιλά για έρωτα
η ζωή σιγοβράζει
Όταν η ζωή μιλάει για θάνατο
ο έρωτας χαμογελάει.

Η ποίηση είναι το πιο όμορφο ψευδώνυμο που έχουμε δώσει στη ζωή. Ζακ Πρεβέρ